

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200851
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8219200851.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. D. E. XXXX/XX, XXX XX F., právne zastúpenej advokátom: JUDr. Ing. Adrián Cupák, so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, o zaplatenie 9 257,75 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2 714,82 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 102,32 Eur od 28.10.2019 do zaplatenia a zo sumy 118,75 Eur od 28.11.2019 do zaplatenia; od 28.12.2019 do zaplatenia; od 28.01.2020 do zaplatenia; od 28.02.2020 do zaplatenia; od 28.03.2020 do zaplatenia; od 28.04.2020 do zaplatenia; od 28.05.2020 do zaplatenia; od 28.06.2020 do zaplatenia; od 28.07.2020 do zaplatenia; od 28.08.2020 do zaplatenia; od 28.09.2020 do zaplatenia; od 28.10.2020 do zaplatenia; od 28.11.2020 do zaplatenia; od 28.12.2020 do zaplatenia; od 28.01.2021 do zaplatenia; od 28.02.2021 do zaplatenia; od 28.03.2021 do zaplatenia; od 28.04.2021 do zaplatenia; od 28.05.2021 do zaplatenia; od 28.06.2021 do zaplatenia; od 28.07.2021 do zaplatenia a od 28.08.2021 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 100,- Eur splatných vždy do 25. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Žalovanej priznáva voči žalobkyni 41,36 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 26.04.2019 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplatenia istiny v sume 9 257,75 Eur; bežných úrokov v sume 222,41 Eur; úrokov z omeškania v sume 4,36 Eur; úroku vo výške 6,90 % ročne z nezaplatennej istiny 9 257,75 Eur od 02.04.2019 do zaplatenia; úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 9 257,75 Eur od 02.04.2019 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 222,41 Eur od 02.04.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že 05.09.2016 uzavrela so žalovanou úverovú zmluvu č. 336796 (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej poskytla žalovanej úver v sume 12 000,- Eur, ktoré finančné prostriedky sa žalovaná zaviazala žalobkyni splatiť v pravidelných mesačných anuitných splátkach s konečným dátum splatnosti úveru 27.08.2024. Podľa žalobkyne v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákona o spotrebiteľských úveroch“), niektoré z podstatných

náležitostí, určených označeným zákonom, sa nachádzajú v úverovej zmluve a ostatné podmienky sa nachádzali jednako v Obchodných podmienkach pre úvery občanom – Prima banka Slovensko a.s. (ďalej len „OP“) a jednako vo Všeobecných obchodných podmienkach – Prima banka Slovensko a.s. (ďalej len „VOP“), ktoré mali byť súčasťou dotknutej úverovej zmluvy. Pokiaľ ide o zákonnú náležitosť úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“), žalobkyňa má za to, že táto zákonná náležitosť je jednako upravená v bode 1.2. samotnej úverovej zmluvy, ktorý vymedzuje výšku, počet a termíny anuitnej splátky ktorá sa skladá zo splátky istiny a splátky úroku a ktorá zostáva počas celej doby splácania rovnaká a jednako aj v OP a vo VOP, ktoré definujú anuitné splácanie. Pokiaľ ide o poplatky, tak podľa žalobkyne sadzby tých poplatkov, ktoré boli predvídateľné už v čase uzavretia úverovej zmluvy, boli uvedené priamo v úverovej zmluve, avšak tie poplatky, ktoré v čase uzavretia úverovej zmluvy neboli predvídateľné, keďže nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije, tak tieto poplatky boli upravené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou úverovej zmluvy. Napokon žalobkyňa s poukazom na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018; sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018; sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.04.2018; sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018; sp. zn. 4Cdo/65/2018 z 26.9.2018; sp. zn. 5Cdo/132/2017 z 29.10.2018; sp. zn. 2Cdo/235/2017 z 21.12.2018; sp. zn. 3Cdo/45/2018 z 22.11.2018; sp. zn. 7Cdo/98/2018 z 30.01.2019) podotkla, že nie je potrebné, aby úverová zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Žalobkyňa tiež uviedla, že pred poskytnutím úveru žalovanej si riadne a s odbornou starostlivosťou preverila jej bonitu ohľadom jej schopnosti splácať úver a to jednako z údajov Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií - preverením záväzkov žalovanej a ich splácania; ako aj z informácie od Sociálnej poisťovne, taktiež z údajov o príjmoch a výdavkoch poskytnutých samotnou žalovanou a napokon aj z prehľadu kreditných a debetných obrátov na bežnom účte žalovanej, keďže žalobkyňa pre žalovanú dlhodobo vedie bežný účet. Podľa žalobkyne vzhľadom na to, že žalovaná bola v omeškaní so splácaním svojho záväzku, výzvou z 28.01.2019 žalobkyňa upozornila žalovanú na toto jej omeškanie, pričom ju upozornila na možnosť predčasného zosplatenia úveru podľa § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a keďže žalovaná k úhrade svojho záväzku napriek tejto výzve nepristúpila, žalobkyňa 01.04.2019 úver zosplatnila s tým, že ku dňu zosplatenia úveru bola celková výška dlhu žalovanej voči žalobkyňi v sume 9 544,52 Eur, pričom táto suma pozostávala: z istiny v sume 9 257,75 Eur, keďže zo sumy 12 000,- Eur na istinu splatila žalovaná do zosplatenia úveru sumu 2 742,25 Eur (12 000 – 2 742,25 = 9 257,75); z bežného úroku v sume 222,41 Eur (úrok 6,90 %), ktorý mala žalovaná splatiť v rámci anuitných splátok do doby zosplatenia úveru; z úroku z omeškania v sume 4,36 Eur, ktorý úrok vo výške 5 % ročne bol vypočítaný odo dňa nasledujúceho po dni omeškania s tou ktorou splátkou a napokon dlžná suma pozostávala aj z poplatkov v sume 60,- Eur, pričom uvedený poplatok sa skladal zo sumy 15,- eur za každú z výziev na zaplatenie dlžnej čiastky a 30,- Eur za oznámenie o predčasnom zosplatení úveru s tým, že žalobkyňa si neuplatňuje od žalovanej poplatky za vedenie úverového účtu. Podľa žalobkyne po zosplatení úveru žalovaná na jeho splatenie neučinila žiadnu úhradu. Žalobkyňa požaduje dohodnutý zmluvný úrok z úverovej istiny tak do dňa zosplatenia úveru, ako aj po jeho zosplatení, ako aj úrok z omeškania žiada z istiny do doby zosplatenia úveru a taktiež z istiny a zo zmluvných úrokov aj po jeho zosplatení a to dňom nasledujúcim po zosplatení úveru do zaplatenia, pričom v súvislosti s požiadavkou zaplatenia úrokov z omeškania aj z dlžných zmluvných úrokov žalobkyňa poukázala na judikatúru [napr. Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/19/2017-103 z 29.11.2017, podľa ktorého cit. „Pokiaľ dlžník mešká s úhradou úroku, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru. Je potrebné rozlišovať úroky z úveru ako zmluvne dohodnutú cenu peňazí a úroky z omeškania ako sankciu za meškanie s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy. Ak je dlžník v omeškaní so splatením peňažného záväzku povinný platiť z nezaplatených sumy úroky z omeškania, pričom súčasťou sumy vyplývajúcej z úverovej zmluvy, ktorú má dlžník vrátiť je nielen istina úveru, ale aj dohodnuté úroky.“; sp. zn. 16Co/111/2017-82 z 22.03.2018; Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 19Co/143/2017-60 z 19.04.2018, podľa ktorého cit. „... pri zmluve o úvere sú úroky súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Podstatné je tiež rozlišovanie medzi úrokmi z úrokov (tzv. anatocizmus) a úrokmi z omeškania z úrokov. Na rozdiel od (zmluvných) úrokov úroky z omeškania predstavujú sankčný mechanizmus. Pokiaľ ide o spotrebiteľský vzťah, je potrebné aplikovať ustanovenie § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník,

ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní, a ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Uvedené ustanovenia teda viažu vznik nároku veriteľa na úroky z omeškania na nesplnenie „(peňažného) dlhu“, nie „pohľadávky“. Podľa názoru odvolacieho súdu súčasťou dlhu pri zmluve o úvere sú aj zmluvné úroky.“]. Taktiež pokiaľ ide o žalobkyňou uplatnený nárok na zmluvný úrok z istiny úveru po jeho zosplatnení, žalobkyňa je v súlade s ňou citovanou judikatúrou tohto názoru, že úrok z úveru je cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. od doby ich čerpania až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné [napr. Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017; sp. zn. 43Co/28/2017-94 z 27.02.2018; Krajský súd v Nitre sp. zn. 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, podľa ktorého cit. „Zmluvný úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré navyše zakladá vznik nových sankčných záväzkov. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, za akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky, nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa ocitne dlžník v omeškaní so splnením svojho záväzku, pretože istinu v zjednanej lehote splatnosti veriteľovi nevráti.“; Krajský súd v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017 z 13.02.2018; sp. zn. 5Co/311/2017 z 15.02.2018; sp. zn. 5Co/250/2017 z 13.02.2018; sp. zn. 5Co/372/2017 z 22.03.2018; sp. zn. 5Co/414/2017 z 27.03.2018 a sp. zn. 5Co/339/2017 z 22.03.2018; Krajský súd v Prešove sp. zn. IICo/36/2018-115 z 13.09.2018, podľa ktorého cit. „Veriteľ totiž až do reálneho vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov nemá skutočnú možnosť disponovať týmito prostriedkami a stráca zisk. Úroky za úver sú vlastne plnením zo strany žalovaných ako cena obetovanej príležitosti žalobcu nakladať s poskytnutými peňažnými prostriedkami a dosiahnuť zisk. Možnosť disponovať peňažnými prostriedkami žalobca nemá až do momentu ich vrátenia, nie len do momentu splatnosti úveru. Dôvodom „zosplatnenia úveru“ v predmetnej veci bolo porušovanie povinností dlžníkom, ktorý neplnil včas dohodnuté splátky úveru. V podstate podľa obsahu „zosplatnenie úveru“ je spôsobom zániku zmluvy o úvere odstúpením od zmluvy o úvere, na ktoré sa aplikuje § 506 Obeh. zák.. Vo vzťahu k dlžníkovi sa v § 506 Obeh. zák. uvádza oprávnenie veriteľa spolu s odstúpením od zmluvy o úvere „požadovať, aby vrátil dlžnú sumu s úrokmi“. Takýmto odstúpením sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoju povinnosť splniť. Dlžník už ďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dohodnutých v zmluve, ale na požiadanie veriteľa v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi). Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky (dlžnú sumu), aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po odstúpení od zmluvy je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využívajúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka, dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom.“]. Napokon v spojitosti s témou nároku na zmluvné úroky z istiny úveru aj v dobe po jeho zosplatnení žalobkyňa poukázala na to, že nikdy nebolo prijaté zákonné doplnenie navrhované v rámci zmeny OZ, ktorá zmena bola neskôr prijatá pod č. 106/2014 z.z., a ktorá zmena mala znieť cit. „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ Prílohou žaloby boli: „Žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru“ z 26.08.2016; úverová zmluva č. 336796 z 05.09.2016; výzva označená ako „Opakované upozornenie“ z 28.01.2019; výzva označená ako „Výzva na predčasné splatenie úveru“ z 01.04.2019; VOP G. F. E., C. s účinnosťou od 01.07.2016; sadzobník poplatkov – I. časť s účinnosťou od 01.07.2016; „Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s.“ s účinnosťou od 15.08.2016; prehľad splácania poskytnutého úveru žalovanou do predčasného zosplatnenia úveru; prehľad splácania poskytnutého úveru žalovanou po predčasnom zosplatnení; prehľad omeškaných splátok na úvere ku dňu podania žaloby; prepočet zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a reporty o bonite žalovanej tzv. „Credit report“ a report zo Sociálnej poisťovne.

Žaloba s prílohami bola za účelom vyjadrenia doručená žalovanej do vlastných rúk 22.08.2019, ku ktorej sa žalovaná vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným okresnému súdu 29.10.2019 v ktorom v prvom rade poukázala na to, že úverová zmluva, ktorú s ňou žalobkyňa uzavrela je formulárovým typom zmluvy, ktorá s ňou ako so spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná a teda žalovaná nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť jej obsah s poukazom, že práve z dôvodu, že od spotrebiteľov nie je ani možné očakávať, aby čítali a porozumeli obsahu rozsiahlych úverových zmlúv, právna úprava spotrebiteľských vzťahov prináša ochranný mechanizmus reflektujúci legitímne očakávania, že úverové zmluvy budú mať všetky zákonné náležitosti a nebudú obsahovať neprijateľné zmluvné dojednania a teda iba z konštatovania, že spotrebiteľ nespochybnil niektorú klauzulu úverovej zmluvy nemožno vyvodiť, že by táto bola s ním individuálne dojednaná. Žalovaná ďalej poukázala, že

úverová zmluva z 05.09.2016 nemá ani všetky zákonné náležitosti a to konkrétne, že neobsahuje rozpis vnútornej skladby jednotlivých splátok na sumu istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom v tejto spojitosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 24/2019 z 25.06.2019, ktorým bola s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29.11.2017 konštatovaná legitimita zákonnej požiadavky, aby úverová zmluva označenú náležitosť obsahovala; ďalej podľa žalovanej v úverovej zmluve absentuje uvedenie doby trvania úverového vzťahu a taktiež výpočet a predpoklady použité k výpočtu RPMN, pričom v tej spojitosti žalovaná poukázala, že tento výpočet môže byť aj nesprávny a to vzhľadom na započítanie do sumy úveru aj sumy administratívneho poplatku za poskytnutie úveru, ktorého dojednanie je podľa žalovanej neprijateľným zmluvným dojednaním, pretože bol uhradený za činnosť vykonávanú výlučne v prospech žalobkyne. Z dôvodu absencie uvedených zákonných náležitostí má žalovaná za to, že úverovú zmluvu z 05.09.2016 treba považovať za bezúročnú a bezpoplatkov s tým, že žalobkyňa má po zosplatnení úveru nárok už iba na úroky z omeškania nie však na iné úroky, pričom podľa žalovanej tým, že na splatenie úveru žalovaná už zaplatila 4 410, 18 Eur, tak z jej poskytnutej úverovej istiny 12 000,- Eur má žalobkyňa nárok už len na zaplatenie 7 589,82 Eur alebo pri zohľadnení neprijateľnosti administratívneho poplatku za poskytnutie úveru má žalobkyňa podľa žalovanej nárok už iba na zaplatenie 6 989,89 Eur, ktorú sumu žalovaná navrhuje splatiť v splátkach v sume po 85,- Eur mesačne.

Podaním doručeným okresnému súdu 05.08.2019 občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (ďalej len „združenie“) žiadalo, aby ho okresný súd pribral do konania na strane žalovanej, avšak výzva okresného súdu, aby združenie v súlade s § 95 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) predložilo písomný súhlas žalovaného s jeho vstupom do konania na strane žalovanej ako osobitného subjektu alebo aby v zmysle § 291 CSP predložilo splnomocnenie od žalovanej na jej zastupovanie v spotrebiteľskom spore, ktorá výzva bola združeniu síce doručovaná na ním oznámenú adresu sídla združenia, avšak nebola doručená kvôli neznámemu adresátovi na tejto združením zadanej adrese, preto okresný súd o jeho pribratí do konania nerozhodoval.

Žalobkyňa vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovanej uviedla, že aj keď je úverová zmluva uzavretá v podobe formulárovej zmluvy, samo osebe to neznamená, že spotrebiteľ sa s jej obsahom neoboznámil alebo že s jej obsahom nesúhlasil, ak ju podpísal s tým, že ak by nesúhlasil s údajmi uvedenými v úverovej zmluve, nemusel ju podpísať. Žalobkyňa uviedla, že spotrebiteľ svojim podpisom potvrdil, že zmluve porozumel, že sa s ňou oboznámil, pričom sa predpokladá že spotrebiteľ úverovú zmluvu uzatvára ako dospelá a na právne úkony plne spôsobilá osoba a bez dokázania opaku nemožno mať za to, že nebol schopný posúdiť obsah tohto právneho úkonu. Vo vzťahu k žalovanej namietaným nedostatkom úverovej zmluvy žalobkyňa podotkla, že úverová zmluva má všetky náležitosti, ktoré sú uvedené buď priamo v úverovej zmluve alebo sú v OP alebo vo VOP, ktoré sú v zmysle ustanovenia bodu 1.1 úverovej zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou. Vo vzťahu k rozpisu vnútornej skladby splátok na splátku istiny a úrokov, prípadne iných poplatkov žalobkyňa opätovne zdôraznila, že v tomto smere priamo v úverovej zmluve je údaj o výške anuitnej splátky, ako aj o počte splátok a o dobe ich splatnosti. Z toho dôvodu malo byť dané zákonu zadosť, pretože v danom prípade sa jednalo o anuitné plynulé každo-mesačné splácanie, kedy výška splátky sa nemenila, bola počas celej doby trvania splácania rovnaká s tým, že sa menil iba pomer istiny a úroku v rámci tejto splátky, čo znamená, že na začiatku splácania najväčší podiel zo splátky sa pripisuje na úroky a naopak na konci splácania najväčší podiel splátky predstavuje splátku na istinu s tým, že poslednou splátkou sa zaplatí zostatok istiny so zvyšným príslušenstvom. Žalobkyňa ďalej podotkla, že banka bezplatne a kedykoľvek poskytuje klientovi na jeho požiadanie amortizačnú tabuľku s rozpisom uvedenej skladby splátok, o ktorej možnosti informuje dodávateľ klienta už pred uzavretím úverovej zmluvy. Podotkla taktiež, že ak by úverová zmluva mala obsahovať uvedený rozpis vnútornej skladby každej splátky, úverovú zmluvu by to značne zneprehľadnilo. Žalobkyňa teda zhrnula, že zákonná náležitosť a to je uvedenie výšky počtu a termínov splátok istiny a úroky je uvedená v úverovej zmluve v rámci tejto anuitnej splátky, pokiaľ ide o poplatky, tieto sú uvedené v úverovej zmluve iba pokiaľ ich bolo možné v čase jej uzavretia predpokladať, ostatné poplatky v úverovej zmluve nie sú, pretože tie záviseli od tohto, koľkokrát bude klient spoplatňovaný úkon využívať a napokon poradie, v ktorom sa jednotlivé splátky mali priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami na účely splatenia úveru zmluva neuvádza, pretože pri pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Následne žalobkyňa s poukazom na judikatúru, ako aj s poukazom na dôvodové správy ohľadne novelizácie §

9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj s poukazom na smernicu 2008/48/ES o ochrane spotrebiteľa, poukazuje citáciami z týchto rozhodnutí a z týchto podkladov na správnosť svojho názoru, že nie je potrebné, aby úverová zmluva obsahovala rozpis každej splátky na istinu, úrok a iné poplatky s tým, že uvedené na základe žiadosti klienta na strane spotrebiteľa dodávateľ poskytuje bezodplatne kedykoľvek spotrebiteľovi v podobe amortizačnej tabuľky. Podotkla, že smernica 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že úverová zmluva môže byť považovaná za bezúročnú a bez poplatkov iba z dôvodu takej okolnosti, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku z úverovej zmluvy, inými slovami iba v prípade, ak úverovej zmluve chýba niektorá skutočnosť, resp. sa jedná o takú skutočnosť, ktorú by spotrebiteľ nemohol usúdiť z iných ustanovení úverovej zmluvy, iba v tom prípade úverovú zmluvu možno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobkyňa teda v konečnom dôsledku zhrnula závery z uvedenej judikatúry, podľa ktorej smernica 2008/48/ES bola v celom rozsahu transponovaná do zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. a táto smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave ustanovili povinnosť zahrnúť do úverovej zmluvy aj iné náležitosti než tie, ktoré určuje táto smernica, v zmysle výkladu ktorej, nie je povinnosťou dodávateľa uvádzať v úverovej zmluve rozpis, resp. skladbu každej splátky na splátku istiny, úroku a prípadne iných poplatkov. Žalobkyňa poukázala, že tým, že súdy nižších stupňov sa odkláňajú od tejto, podľa nej ustálenej praxe dovolacieho súdu ako vyššej súdnej inštancie, v dôsledku toho sú porušované viaceré zásady, v prvom prípade zásada procesnej ekonomie, v zmysle ktorej núti sporové strany, aby využívali mimoriadne opravné prostriedky, čo súvisí aj s finančnými, časovými, emocionálnymi a inými nákladmi a tak z dvojinštančného súdneho konania sa vytvára trojinštančné, taktiež je porušovaná zásada právnej istoty, pretože strany sporu majú legitímne očakávanie, že v obdobných veciach sa rozhodne obdobne. Je porušované takisto právo na súdnu ochranu, keďže v takýchto prípadoch dochádza ex lege k splneniu hypotézy a to odklonu od ústavnej rozhodovacej praxe a porušuje sa aj princíp prednosti záväzných aktov Európskej únie pred vnútroštátnymi zákonmi, v zmysle ktorého sa porušuje aj záväznosť výkladu súdneho dvora EÚ v oblasti harmonizácie ustanovenia smernice s vnútroštátnym právnym poriadkom a v tomto smere žalobkyňa poukázala na nekonzistentnosť rozhodovania hlavne Krajského súdu v Prešove. Žalobkyňa s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR poukázala na následky jej nerešpektovania súdmi nižšej inštancie, ktoré tak svojim postupom chrániacim spotrebiteľa v konečnom dôsledku navyšujú trovy spotrebiteľovi v súvislosti s nevyhnutnými úkonmi protistrany v odvolacom či dovolacom konaní a taktiež to má viesť k zaťažovaniu súdov, kedy odvolacie súdy či dovolací súd musia opakovane posudzovať už raz Najvyšším súdom SR zodpovedanú otázku, čo má vyvolávať aj pochybnosti o vedomosti súdov o ústavnej judikatúre. Žalobkyňa uzavrela, že jednako vzhľadom k tomu, že zákon o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia úverovej zmluvy nevyžadoval, aby táto obsahovala rozpis vnútornej skladby každej splátky a jednako aj vzhľadom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR v danej otázke, tak podľa žalobkyne nemôže obstať argument žalovanej o absencii tejto náležitosti v úverovej zmluve z 05.09.2016. Podľa žalobkyne neobstojí ani námietka žalovanej o absencii uvedenia doby trvania úverového vzťahu v dotknutej úverovej zmluve, pretože v bode 3.9. OP, ktoré sú podľa bodu 1.1. úverovej zmluvy, jej neoddeliteľnou súčasťou, je uvedené, že pôžička sa žalovanej poskytla do dňa jej konečnej splatnosti, ktorý deň bol v úverovej zmluve jasne uvedený dátumom 27.08.2024. Napokon podľa žalobkyne je nedôvodnou aj námietka žalovanej ohľadom absencie uvedenia v úverovej zmluve všetkých predpokladov použitých k výpočtu RPMN, pretože tieto sú uvedené v úverovej zmluve a sú nimi dátum uzavretia úverovej zmluvy; výška úveru; poplatok za poskytnutie úveru; anuitná splátka; úroková sadzba, dátum splatnosti prvej a poslednej splátky a termín splatnosti splátky s tým, že podľa žalobkyne zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus bez akéhokoľvek konkrétneho účelu, ale účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom podľa žalobkyne zákon o spotrebiteľských úveroch nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani, aby predpoklady pre výpočet RPMN boli špeciálne v zmluve označované ako predpoklady k výpočtu RPMN, zákon len stanovoval, aby tieto predpoklady boli v zmluve uvedené, čo žalobkyňa (banka) aj splnila. Ohľadne poplatku vyrúbeného žalobkyňou žalovanej za poskytnutie jej úveru, žalobkyňa uviedla, že žalovanej bol poskytnutý úver v sume 12 000,- Eur, z ktorej sumy bola časť finančných prostriedkov vo výške 9 588,17 Eur (8 588,17 Eur + 700,- Eur + 300,- Eur) zaslaná na splatenie úverov žalovanej do iných spoločností a zvyšná časť úveru vo výške 2 411,83 Eur bola zaslaná na osobný účet žalovanej, z ktorej sumy žalovaná 600,- Eur použila na úhradu poplatku za poskytnutie jej úveru, ktorý bol dohodnutý v bode 1.2. Základných podmienok úverovej zmluvy a jeho suma nijako nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutého žalovanej. Podľa žalobkyne vyrúbenie poplatku za poskytnutie úveru tak Obchodný zákonník v § 499 (ďalej len „ObchZ“), ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 9, nezakazovali

a dokonca s ním počítali, pričom jeho úhrada za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia a s jeho platením bola žalovaná (spotrebiteľ) oboznámená už prostredníctvom formulára obsahujúceho Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý jej bol poskytnutý pred uzatvorením úverovej zmluvy a žalovaná s poplatkom za poskytnutie úveru podpisom vyjadrila svoj súhlas s tým, že priamo úverová zmluva v bode 2.2. upravovala cit. „...podmienky za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený v celom rozsahu, pričom podmienkou je len riadne plnenie jeho povinností, t.j. riadne a včasné splácanie dohodnutých splátok úveru.“ Žalobkyňa „prerozprávaním“ záverov komentárov k označeným ustanoveniam a to najmä k § 499 ObchZ zdôraznila, že poplatok za poskytnutie úveru má tak v označenom ustanovení ObchZ svoj zákonný základ a je teda legitímnou požiadavkou žalobkyne (banky) ako protihodnota za ňou žalovanej poskytnutý úver, ktorý poplatok nie je možné stotožňovať s úrokmi a s tým, že tento poplatok môže požadovať iba subjekt, ktorý ma poskytovanie úverov ako predmet svojej podnikateľskej činnosti, ktorý predpoklad žalobkyňa spĺňa, takže podľa žalobkyne cit. „...poplatok za poskytnutie úveru je riadnou, tradičnou a zákonnou súčasťou ceny úveru. Nejde teda o cenu za internú službu vykonávanú bankou alebo službu, ktorú poskytuje banka ako súčasť hlavného predmetu plnenia bez toho, aby ju mohol spotrebiteľ ovplyvniť. (...) ... s poskytnutím úveru pritom žalobcoví reálne vznikajú nevyhnutne súvisiace organizačné, administratívne a ostatné priame či nepriame náklady, na pokrytie ktorých je určený aj uvedený poplatok za poskytnutie úveru.“ V tej spojitosti žalobkyňa poukázala na nemožnosť aplikovať na posúdenie danej právnej otázky poplatku za úver zahraničnú judikatúru, pričom v tejto spojitosti sama poukázala na zjednocovacie stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky. Žalobkyňa zhrnula, že cit. „...poplatok za poskytnutie úveru je cenou hlavného predmetu plnenia a z tohto dôvodu nie je v zmysle § 53 ods. 1 druhá veta OZ neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pokiaľ je uplatňovaný v súlade s právnymi predpismi, teda v súlade s § 499 ObZ, a je uvedený v zmluve spôsobom a vo výške podľa § 9 ods. 1 písm. j) ZoSÚ v spojení s § 1 a § la nariadenia vlády č. 87/1995 Zb.“ Podľa žalobkyne na to, aby bola súdom vyslovená neprijateľnosť dojednania o poplatku, by súd musel vykonať test neprijateľnosti a to so zohľadnením jeho materiálneho prospechu, prvku zrozumiteľnosti a určitosti jeho dojednania a odôvodnenosti jeho požadovania. Napokon sa žalobkyňa vyjadrila aj k otázke ňou požadovaných zmluvných úrokov z úveru aj v dobe po jeho zosplatnení a to v intenciách svojich tvrdení a s poukazom na judikatúru tak, ako už boli uvedené aj v žalobe. Pokiaľ ide o žalovanou navrhované priznanie jej povolenia splácať svoj dlh voči žalobkyňi v splátkach v sume po 85,- Eur mesačne, žalobkyňa s týmto vyjadrila svoj nesúhlas s odôvodnením, že v tom prípade by žalovaná splácala svoj dlh po dobu 9 rokov, čo by poškodzovalo žalobkyňu a zvýhodňovalo by žalovanú na úkor žalobkyne, v ktorej súvislosti žalobkyňa apelovala na súd, že žalovanej môže povoliť splátky iba po zistení skutočného stavu veci vo vzťahu k príjmom a osobným pomerom žalovanej, k jej platobnej schopnosti, k žalobkyňi priznanej sume a k možnosti žalobkyne domáhať sa zaplatenia dlhu v prípade nedodržania splátok. Podľa žalobkyne predĺženie lehoty splácania v prípade povolenia splátok žalovanej by neúmerne poškodilo žalobkyňu a súdne konanie by tým nesmerovalo k odstráneniu jej právnej neistoty s tým, že ak by súd povolil žalovanej splácať úver v sume po 85,- Eur mesačne, čo je suma takmer o polovicu nižšia ako pôvodná v úverovej zmluve dojednaná splátka, súd by tým cit. „... rozhodnutím de facto úplne poprel nielen účinky predčasného zosplatnenia úveru, ale aj účel celého súdneho konania.“, t.j. rozhodnutie súdu by bolo nezákonným a žalovaná by v konečnom dôsledku tak bola iba „odmenená“ za to, že porušila svoje zmluvné povinnosti, pretože by získala výhodnejšiu pozíciu pri jeho splácaní, než ako bolo dojednané v úverovej zmluve, čo by mohlo motivovať k podobnému konaniu aj iných klientov žalobkyne.

Prílohou vyjadrenia boli: výpis z osobného účtu žalovanej za obdobie od 05.09.2016 do 30.09.2016; „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ z 05.09.2016 (bez signa sporových strán, pozn. okresného súdu); kópie dvoch doručení z listov adresovaných žalobkyňou žalovanej, ktoré neboli prebraté žalovanou v odbernej lehote [jedna zásielka s dňom uloženia 14.02.2019 a druhá 08.04.2019; (bez označenia obsahu zásielky, pozn. okresného súdu)] a judikatúra.

Žalovaná svoje stanovisko (duplika), k vyjadreniu (replike) žalobkyne, ktoré bolo jej právnomu zástupcovi doručené 30.03.2020, už nezaujala.

Na pojednávanie nariadené na 18.08.2021 sa nedostavila žalobkyňa, ktorá svoju neúčast' ospravedlnila písomným podaním doručeným okresnému súdu 23.06.2021 a to z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a z dôvodu hospodárnosti konania, z ktorých dôvodov žalobkyňa ospravedlnila svoju neúčast' paušálne

aj na akýchkoľvek ďalších pojednávaníach v danej veci, pričom súhlasila s rozhodnutím v jej neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalobkyne.

Na pojednávaní prítomný právny zástupca žalovanej zotrval na svojich skorších písomných vyjadreniach pričom dodal, že žalobkyňa nedostatočne skúmala bonitu žalovanej, keďže už zo samotnej žiadosti o úver vyplývalo, že žalovaná spláca aj ďalšie úvery a napokon aj dotknutý úver bol poskytnutý žalovanej na refinancovanie iných úverov. Žalobkyňa mohla pri dostatočnom zisťovaní bonity žalovanej dospieť k záveru, že žalovaná nebude schopná splácať ďalší úver, no napriek tomu jej žalobkyňa tento úver poskytla. Taktiež dodal, že podľa jeho názoru v danej veci nedošlo k účinnému zosplateniu úveru, pretože do dispozičnej sféry žalovanej sa nedostala ani výzva žalobkyne, ani oznámenie o zosplatení, takže žalovaná o tom nemala vedomosť, žalobkyňa túto skutočnosť nepreukázala. Žalobkyňa mala vedomosť, že žalovaná pracuje v Rakúsku a teda sa mohla pokúsiť o opakované doručenie jej týchto písomností. Okrem toho z prehľadu splátok žalovanej vyplýva, že žalovaná ešte v decembri 2018 zaplatila splátku a teda od tej doby do 28.01.2019, kedy žalobkyňa učinila výzvu pred zosplatením, nebola žalovaná ešte v omeškaní 3 mesiace. Z uvedených dôvodov má za to, že žaloba bola predčasne podaná a preto ju navrhuje zamietnuť, resp. ak by súd dospel k záveru o účinnom zosplatení úveru, má za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu navrhuje, aby žalovaná jej poskytnutú istinu úveru splácala v splátkach s tým, že predložením listín preukázal príjem žalovanej takto: hrubý príjem z pracovnej činnosti v Rakúsku – 1 150,- Eur; invalidný dôchodok – 171,80 Eur; výdavky spočívajúce v splácaní viacerých úverov – suma 264,51 Eur na splatenie hypotekárneho úveru z Prvej stavebnej sporiteľne, splátky viacerých úverov z Prvej stavebnej sporiteľne v sumách - 169,53 Eur; 142,93 Eur; 100,- Eur a 70,- Eur; ďalšie náklady – 200,- Eur platba za byt a 200,- Eur odvody v Rakúsku. Na pojednávaní 18.08.2021 žalovaná uviedla, že v žiadosti o úver pravdivo uviedla všetky svoje výdavky aj ohľadne splácania viacerých úverov, pričom okresný súd pri kontrole žiadosti o úver konštatoval, že žalovaná v ňom uviedla vo výdajoch okrem bežných výdajov na domácnosť aj to, že úvery spláca v sume celkovo sumou 736,- Eur, ktorá suma korešponduje súčtu súm splátok úverov, ktoré žalovaná preukázala na pojednávaní, s odchýlkou iba cca 10,- Eur, takže žalovaná zhruba uviedla pravdivo svoje výdavky, pokiaľ ide o splácanie úverov. Žalovaná tiež uviedla, že to akou splátkou bude schopná splácať svoju podlžnosť, závisí od sumy jej príjmu, ktorý je zase závislý od množstva ňou ošetrovaných pacientov s tým, že situáciu jej skomplikoval aj H. a taktiež s ohľadom na nie malú sumu už ňou splácaných iných úverov, má za to, že prijateľnou by pre ňu bola splátka 100,- Eur splatná vždy k 25. dňu v mesiaci.

Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán a nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

Dňa 26.08.2016 žalovaná písomne požiadala žalobkyňu o poskytnutie jej spotrebného úveru v sume 12 000,- Eur na dobu 8 rokov, so splatnosťou splátky v 27. deň v mesiaci, pričom podľa údajov o žiadateľke (žalovanej) táto bola rozvedená, nemala žiadnu vyživovaciu povinnosť, žila sama s tým, že udala, že je SZČO v zahraničí (Rakúsko) s čistým mesačným príjmom 1 533,33 Eur a tiež s príjmom z invalidného dôchodku v sume 150,30 Eur mesačne, s celkovými mesačnými výdavkami na domácnosť v sume 190,- Eur a so splácaním iných úverov splátkou 736,- Eur. V prípade schválenia úveru žalovaná žiadala o zriadenie osobného účtu u žalobkyne.

Žalobkyňa 05.09.2016 uzavrela so žalovanou úverovú zmluvu č. 336796, na základe ktorej im žalobkyňa (banka) mala poskytnúť žalovanej cit. „pôžičku“ v sume 12 000,- Eur a to ako cit. „bezúčelový úver“, za jednorazový poplatok za poskytnutie úveru v sume 600,- Eur splatný cit. „V deň čerpania úveru, najneskôr do 05.10.2016“. Poskytnutú pôžičku sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných, celkovo v 96-ich anuitných splátkach po 163,34 Eur mesačne, vždy k 27. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou k 27.09.2016 a s konečnou splatnosťou k 27.08.2024, pri fixnej úrokovej sadzbe 6,9 % ročne, pri RPMN 8,76 %, a pri priemernej RPMN 9,22 %, pričom celková čiastka, ktorú musela žalovaná zaplatiť (súčet výšky pôžičky a celkových nákladov spojených s pôžičkou) bola 16 280,64 Eur. Pre prípad omeškania žalovanej so splácaním bol v úverovej zmluve dojednaný úrok z omeškania 5 % p.a. a taktiež boli v úverovej zmluve dojednané poplatky a to o poplatku za vklad v hotovosti na úverový účet 2,50,- Eur; za predčasné splatenie úveru podľa doby trvania zostatkovej splatnosti - 1%, 0,5 %, 0 % z predčasne splatenej čiastky; za žiadosť o zmenu podmienok úveru 40,- Eur, za výzvu na splatenie úveru 30,- Eur, za potvrdenia a súhlasy k úveru 25,- Eur, za potvrdenie o zostatku úveru s

budúcim dátumom 50,- Eur a tiež boli dojednané zmluvné pokuty a to za omeškanie splátky 15,- Eur a za omeškanie splátky po upozornení 15,- Eur. Úverová zmluva bola podpísaná žalobkyňou ako aj žalovanou s tým, že bola vopred naformulovaná a predtlačená.

V bode 1. úverovej zmluvy č. 0000000000336796 z 05.09.2016, označenom ako „Základné podmienky“, je v jeho podbode 1.1. uvedené cit. „Banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom - Prima banka Slovensko a.s. (ďalej aj „OP“) a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko a.s (ďalej aj „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť.“

Podľa bodu 2., podbodu 2.2. úverovej zmluvy cit. „Banka po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru vráti klientovi ním zaplatený poplatok za poskytnutie úveru za predpokladu, že (i) úver je splácaný výlučne z inkasného účtu, ktorým je osobný účet vedený bankou, (ii) klient nebol viac ako 5 dní v omeškaní so splácaním svojich peňažných záväzkov, a zároveň (iii) klient nesplatil úver ani jeho časť predčasne.“

Podľa bodu 2.8. OP označeného ako „Zmeny okolnosti na strane klienta“ jednou z takýchto skutočností podľa písm. a) je, že cit. „klient nezaplatil ktorúkoľvek čiastku dlžnú podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti“ s tým, že podľa bodu 2.9. označeného ako „Následky zmien okolností na strane klienta“ a jeho podbodu 2.9.1. cit. „Ak nastane akákoľvek zmena okolností, môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru.“

Výzvou z 28.01.2019 bola žalovaná upozornená na jej omeškanie s tým, že výška omeškaných splátok ku dňu výzvy predstavovala sumu 179,04 Eur, pričom žalobkyňa si uplatnila zmluvnú pokutu v sume 15,- Eur, takže žiadala zaplatiť dlžnú sumu celkovo 194,04 Eur s upozornením, že ak ju žalovaná nezaplatí do 02.02.2019, žalobkyňa si uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka a úver zosplatní, ktoré právo žalobkyňa aj využila, keďže žalovaná ani po výzve svoj dlh neuhradila, pričom zosplatenie úveru k 01.04.2019 bolo žalovanej oznámené listom z 01.04.2019 s celkovým zostatkom dlhu ku dňu zosplatenia v sume 9 544,52 Eur.

Podľa žalobkyňou k replike predložených doručeníek (čl. 98 a 99 spisu), bola výzva pred zosplatením adresovaná žalovanej poštou uložená na prevzatie 14.02.2019 s tým, že žalobkyni bola vrátená 03.03.2019 ako cit. „neprevzatá v odbernej lehote“ a oznámenie o zosplatení úveru bolo poštou uložené na prevzatie 08.04.2019 s tým, že žalobkyni bolo vrátené 30.04.2019 ako cit. „neprevzatá v odbernej lehote“.

Z prehľadu splátok a úhrad vystaveného žalobkyňou (čl. 32 spisu) vyplýva, že žalobkyňa eviduje voči žalovanej dlh z titulu neuhradených splátok v sume 9 257,75 Eur, pričom žalovaná uhradila na splátkach celkovo sumu 4 410,18 Eur, z ktorej sumy bola suma 1 667,93 Eur započítaná na splatenie úrokov a suma 2 742,25 Eur bola započítaná na splatenie istiny s tým, že 27.08.2018 žalovaná zaplatila naposledy pred zosplatením úveru splátku v dohodnutej sume 163,34 Eur, v 09/2018 – zaplatila len 10,15 Eur; v 10/2018 – zaplatila len 1,10 Eur; v 11/2018 – zaplatila len 25,93 Eur a 06.12.2018 – zaplatila 26,09 Eur + 07.12.2018 zaplatila ešte 426,75 Eur (čo bola posledná zaplatená splátka).

Podľa výpisu z osobného účtu žalovanej za obdobie od 05.09.2016 do 30.09.2016, žalovaná 05.09.2016 čerpala na osobný účet z úveru sumu 2 411,83 Eur (zvyšná časť bola použitá na splatenie jej iných úverových podlžností) s tým, že 05.09.2016 jej bol hneď z účtu zúčtovaný poplatok za poskytnutie úveru v sume 600,- Eur.

Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

Podľa § 295 CSP „Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.“

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“) v znení účinnom v čase uzavretia preskúmvanej úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o

úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

Podľa § 499 ObchZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.“

Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.“

Podľa § 658 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.“

Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.“

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

Podľa § 53 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“

Podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.“

Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

Podľa čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, „... podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.“

Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

Podľa § 565 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

Podľa § 1 ods. 2 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.“

Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

druh spotrebiteľského úveru,

obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, odplatu podľa osobitných predpisov, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok, názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.“

Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa¹⁾ a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.“

Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahŕňajúce aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; náklady na vedenie platobného účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.“

Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Dohľad nad dodržiavaním povinností veriteľa podľa tohto zákona vykonáva Národná banka Slovenska podľa osobitného predpisu, ak odseky 2 až 7 neustanovujú inak.“

Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom nimi uzavretej úverovej zmluvy, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet jej podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalobkyňa nepopierala postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

Žalobkyňa a žalovaná uzavreli úverovú zmluvu, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobkyňa poskytla žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo

všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalovanej) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Vykonaním uvedeného prieskumu dotknutej úverovej zmluvy z 05.09.2016 okresný súd vzhľadom na zistený skutkový stav a citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobkyňou je dôvodný len čiastočne, pretože označená úverová zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti.

Podľa okresného súdu v úverovej zmluve z 05.09.2016 absentuje v prvom rade zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ktorý zákonný parameter nie je možné zamieňať s údajom o „termíne“ (doba je časovým úsekom a termín je konkrétny jednorázový časový údaj), resp. dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalobkyňa (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Podľa okresného súdu v tomto smere zákonný parameter „doby trvania úverového vzťahu“ nemožno stotožniť ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 96 splátok), ktorými mala žalovaná jej poskytnutý úver žalobkyňi splatiť a to už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko – dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak „doba trvania úverového vzťahu“, ako aj „termín splatnosti úveru“ a aj „počet splátok“. V tomto smere sa podľa okresného súdu nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je názoru, že v tomto prípade zodpovednosť žalobkyne za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o termíne splatnosti úveru [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch] a o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], nie je možné prenášať na plecia spotrebiteľa (žalovanej) s odvolávaním sa na jej spôsobilosť na právne úkony a matematické zručnosti a vyspelosť, pretože tak ako už bol okresný súd aj uviedol, žalobkyňa (dodávateľ), ktorá podniká aj v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj

okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje. Okrem toho, ak by sa napr. ponechalo na spotrebiteľovi, aby si sám vypočítal dobu trvania úverového vzťahu, od ktorého parametra sú mimochodom objektívne overiteľné a odvíjajúce sa aj iné jeho parametre, ako napr. výpočet RPMN alebo maximálna prípustná výška úrokovej sadzby, ktorá sa taktiež odvíja od charakteru úveru a od doby jeho trvania a pod, tak by mohlo dôjsť na strane spotrebiteľa napr. k objektívne uveriteľným pochybnostiam, či napr. v prípade, žeby spotrebiteľ bral úver v priebehu roka, kedy by bola splatnou aj prvá splátka, či teda ním vypočítaný počet rokov podľa splátok má korešpondovať s kalendárnym rokom alebo hospodárskym rokom a pod..

Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu jednako presvedčivosti svojho rozhodnutia a jednako z dôvodu poskytnutia materiálne právnej ochrany nárokov sporových strán, sa okresný súd venoval aj týmto ďalším dôvodom.

Okresný súd má za to, že v úverovej zmluve je zmätočne uvedený aj údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie „celkovej výšky ... spotrebiteľského úveru“, pretože pokiaľ ide istinu úveru, tak z úverovej zmluvy z 05.09.2016 síce vyplýva, že na jej základe mal byť žalovanej poskytnutý úver vo výške 12 000,- Eur, avšak zo samotnou žalobkyňou predloženého výpisu z osobného účtu žalovanej je zrejmé, že v deň jeho čerpania 05.09.2016 bola žalovanej z tejto sumy úveru ešte pred pripísaním časti istiny úveru na osobný účet žalovanej, zúčtovaná v prospech žalobkyne suma 600,- Eur a to ako poplatok za poskytnutie úveru, ktorú sumu poplatku okresný súd nezohľadnil ako súčasť reálne žalovanej poskytnutej istiny úveru, pretože dojednanie tohto poplatku v úverovej zmluve nemožno považovať za individuálne a teda platne dojednané, keďže úverová zmluva bola vopred predtlačaná bez možnosti vpisovania nových údajov, takže žalovaná (spotrebiteľ) nemala možnosť toto dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru ani osobitne vyjednať a to ani v podobe napr. ovplyvnenia jeho výšky, čo žalobkyňa napokon ani nerozporovala, pričom nie je zanedbateľným, že z úverovej zmluvy ani nie je zrejším spôsob resp. postup, akým žalobkyňa k uvedenej sume poplatku dospela, resp. od čoho odvíjala jeho výšku, aby si v prípade matematicky zdatnejšieho spotrebiteľa, tento mohol overiť správnosť výšky tohto poplatku, pričom žalobkyňa v tomto smere vo svojom vyjadrení iba uviedla, že tento poplatok považuje za primeraný, avšak z úverovej zmluvy nie je zrejmé v čom spočívalo protiplnenie za zaplatenie tohto poplatku, keďže sama žalobkyňa tento poplatok v úverovej zmluve z 05.09.2016 označila ako „poplatok za poskytnutie úveru“, avšak až vo svojom vyjadrení žalobkyňa uviedla cit. „... s poskytnutím úveru pritom žalobcovi reálne vznikajú nevyhnutne súvisiace organizačné, administratívne a ostatné priame či nepriame náklady, na pokrytie ktorých je určený aj uvedený poplatok za poskytnutie úveru.“, avšak ako už bol okresný súd uviedol, v úverovej zmluve nie je vyčíslená „cena“ týchto cit. „... organizačných, administratívnych a ostatných priamych či nepriamych nákladov...“ žalobkyne za poskytnutie úveru, v súvislosti s vynaložením ktorých si tento poplatok žalobkyňa účtovala. Na tomto mieste je nutné podotknúť, že žalobkyňa, ktorej podnikateľskou činnosťou je poskytovanie spotrebiteľských úverov širokej verejnosti, si nemohla spravodlivo nárokovať, aby všetky náklady s prevádzkovaním tejto jej činnosti vykonávanej v jej vlastný prospech za účelom dosiahnutia zisku, hradil spotrebiteľ tak, aby žalobkyňa v konečnom dôsledku túto svoju činnosť vykonávala bez akýchkoľvek nákladov a to doslova využívajúc, resp. zneužívajúc to, že spotrebiteľ z povahy vecí v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú terminológiu spotrebiteľ nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah a dodávateľ súc si toho vedomý do všeobecných štandardizovaných dojednaní „vpašuje“ aj prehlásenie spotrebiteľa o tom, že je uzrozumený aj s úhradou týchto nákladov, za ktoré sa mu neposkytuje primerané protiplnenie, resp. ani netuší náhradu za aké náklady platí. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo

skutočné plnenie poskytované spotrebiteľovi v jeho záujme, nie v záujme dodávateľa. V tejto spojitosti okresný súd poukazuje aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, podľa ktorého poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné cit. „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajinský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevymožiteľnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“

Na inom mieste svojho vyjadrenia žalobkyňa uviedla, že cit. „....poplatok za poskytnutie úveru je cenou hlavného predmetu plnenia ...“, avšak podľa okresného súdu dojednanie poplatku za poskytnutie úveru nemožno považovať za hlavný predmet plnenia, jedná sa iba o podmienené plnenie, resp. o plnenie ktorým žalobkyňa podmienila hlavný predmet plnenia, t.j. až zaplatením tohto poplatku žalobkyňa podmienila poskytnutie úveru žalovanej ako spotrebiteľovi. V tomto smere sa podľa okresného súdu, nie je možné stotožniť s argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej zákonný základ takéhoto poplatku za poskytnutie úveru je daný v cit. § 499 ObchZ, pretože toto ustanovenie nepojednáva o odplate (poplatku) za púhe poskytnutie, resp. za čerpanie úveru, ale pojednáva o odplate (poplatku), za záväzok veriteľa podnikajúceho v oblasti poskytovania úverov, po určitú dohodnutú dobu rezervovať (viazať) pre dlžníka peňažné zdroje z nečerpanej sumy úveru. Inými slovami, odplata predstavuje určitú odmenu, resp. náhradu za to, že veriteľ rezervuje peňažné prostriedky pre dlžníka a čaká, kým o ne dlžník požiada, pritom nie je podstatné, či dlžník úver skutočne čerpal, alebo nie, takže je to poplatok, ktorý ako keby veriteľovi nahrádzal výnos z ním pre dlžníka rezervovanej sumy úveru za dobu, počas ktorej veriteľ s týmito viazanými finančnými prostriedkami nemôže podnikáť a to bez ohľadu na to, či dlžník napokon o tieto finančné prostriedky požiada alebo nie, t.j. bez ohľadu na to, či dlžník napokon úver bude alebo nebude čerpať. Takže v danom prípade sa nejedná o poplatok ako náhradu za administratívne a iné náklady vynaložené veriteľom pri poskytnutí úveru. V danom prípade v úverovej zmluve nie je žiadne osobitné dojednanie o dobe, počas ktorej by žalobkyňa ako veriteľ, mala pre žalovanú ako dlžníka „rezervovať“ úverované finančné prostriedky, za ktoré dojednanie by mala žalobkyni patriť odplata.

Okrem toho, okresný súd len na margo poznamenáva, že sa celkom nezakladá na pravde tvrdenie žalobkyne v jej vyjadrení, že vrátenie predmetného poplatku bolo v úverovej zmluve podmienené iba púhym riadnym a včasným splácaním splátok úveru žalovanou, pretože aj pokiaľ ide o vrátenie tohto poplatku, tak aj v tomto smere, tak ako to vyplýva z cit. bodu 2., podbodu 2.2. úverovej zmluvy si žalobkyňa zaviazala žalovanú nie len, aby úver splácala včas, ale pravdepodobne v záujme dosiahnutia čo najvyššieho zisku, aby ho splácala výlučne z inkasného účtu vedeného žalobkyňou a aby úver ani jeho časť nesplátila predčasne, čím v konečnom dôsledku žalobkyňa okrem splácania úveru nepriamo „prinútila“ žalovanú aby pri jeho splácaní využívala čo najdlhšie jej služby. V tej spojitosti prichodí na zamyslenie taktiež otázka či predmetný poplatok skutočne mal pokrývať akési náklady neznámeho zloženia o neznámej cene za poskytnutie úveru a či v skutočnosti nemal byť iba akousi paušálnou predbežnou sankciou realizovanou voči spotrebiteľovi, za nie včasné a nie pravidelné splácanie úveru, resp. využívanie služieb žalobkyne, keďže práve pravidelnosť a dlhodobosť splácania úveru a využívanie služieb žalobkyne bola podmienkou na vrátenie tohto poplatku (?).

Keďže vzhľadom na uvedené, mal okresný súd za to, že poplatok za poskytnutie úveru nebol v úverovej zmluve transparentne a zákonne dojednaný a teda ho v súlade s § 9 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od spotrebiteľa požadovať, preto, ako už bolo uvedené okresný súd tento poplatok nezohľadnil ako súčasť reálne žalovanej poskytnutej istiny úveru, z ktorého dôvodu tak už v základnej náležitosti úverovej zmluvy a to v uvedení výšky sumy poskytnutého úveru je úverová zmluva zavádzajúca, vyvolávajúca dojem, že dlžníkovi (žalovanej) bude poskytnutá tam uvedená suma 12 000,- Eur, čo možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa. V dôsledku uvedeného, údaj o celkovej výške poskytnutého úveru, uvedený v úverovej zmluve z 05.09.2016 sumou 12 000,- Eur, je zjavne nesprávny, čím podľa okresného súdu, nie je dodržaná zákonom predpísaná obligatórna náležitosť spotrebiteľských úverových zmlúv podľa cit. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie „celkovej výšky ... spotrebiteľského úveru“, v ktorom dôsledku podľa cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je úver poskytnutý žalovanej potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, pretože akékoľvek obchádzanie kogentnej zákonnej definície spotrebiteľského úveru

a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nie je možné hodnotiť inak než obchádzanie zákona (§ 39 OZ, podľa ktorého „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom“, podobne napr. OS Spišská Nová Ves sp. zn. 8Csp 49/2018 zo 07.10.2020 v nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 9 Co 93/2019-176 z 12.02.2020).

Nadväzne na uvedené, keďže podľa prílohy č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch bol v čase uzavretia úverovej zmluvy údaj o výške čerpaného úveru, jedným z podstatných parametrov pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ako jedného z, pre spotrebiteľa, kľúčových ukazovateľov pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií, tak v dôsledku jeho nesprávnosti v úverovej zmluve, pretože úver bol reálne žalovanou čerpaný v nižšej sume než ako bola jeho suma uvedená v úverovej zmluve, je zákonite v úverovej zmluve nesprávne vypočítaná aj RPMN, na výpočet ktorej bol údaj o sume úveru použitý a teda aj z tohto dôvodu je žalovanej poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

V úverovej zmluve z 05.09.2016 podľa okresného súdu absentuje aj údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie „referenčnej úrokovej sadzby“, na ktorú by bola naviazaná výška úrokovej sadzby (6,9 % p.a.) spotrebiteľského úveru.

Okresný súd tiež podotýka, že nie je zrejme akým spôsobom bola ustálená celková čiastka, ktorú musela žalovaná ako spotrebiteľ za úver zaplatiť [cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], keďže táto bola v úverovej zmluve uvedená sumou 16 280,64 Eur, avšak táto suma nezodpovedá násobku výšky anuitnej splátky (obsahujúcej istinu aj úrok) s celkovým počtom dojednaných splátok (163,34 Eur x 96 splátok = 15 680,64 Eur), čo podľa okresného súdu nekorešponduje s princípom transparentnosti, ak priemernému spotrebiteľovi nie sú poskytnuté prehľadné informácie o úvere, čo práve súvisí so zákonnou požiadavkou cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, uvádzať v úverovej zmluve nie len výšku RPMN a celkovej čiastky úveru, ale uvádzať aj ich transparentný výpočet. Žalobkyňa v prvom rade namietala, že žiadne zákonné ustanovenie jej takúto povinnosť uvádzať v úverovej zmluve výpočet RPMN neukladá a navyše, podľa nej postačuje, ak sú všetky pre výpočet RPMN použité údaje uvedené, hoc aj na rôznych miestach v úverovej zmluve. Odhliadnuc od toho, že okresný súd už uviedol, že nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité, tak s poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. k), § 19 ods. 1,2 a 5 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätné kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto podľa okresného súdu platilo tvrdenie žalobkyne, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje žalobkyňa považuje výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen f), g), i) a l) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarcia logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena k) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj presný vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu,

aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňuje výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

Napokon má okresný súd za to, že v úverovej zmluve absentuje aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „... výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia...“, pričom v tejto spojitosti žalobkyňa s poukazom aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR vo svojej rozsiahlej argumentácii podotkla, že súdy nezákonne nerešpektujú túto judikatúru, ktorou už mala byť ustálená otázka uvedenej náležitosti úverových zmlúv tak, že náležitosťou úverovej zmluvy nemusí byť aj rozpis vnútornej skladby každej splátky úveru na istinu, úrok a poplatky. V uvedenej súvislosti okresný súd podotýka, že tak ako to vyplýva aj z vyjadrenia žalovanej, ktorá taktiež poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, avšak v jeho opačnom význame k riešenej otázke, predmetná otázka nebola ustálená zjednocovacím stanoviskom a navyše okresný súd sa v tejto otázke stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorom krajský súd jednako odôvodnil odklon od skoršej judikatúry a jednako sa vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit.: „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdny dvor Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Okresný súd navyše uvádza, že podľa jeho názoru, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenú veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva z 05.09.2016 nespĺňa. Podľa okresného súdu, ani v tomto prípade nie je možné, tak ako to tvrdí žalobkyňa, zamieňať požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalobkyňa) poskytne spotrebiteľovi (žalovaná) kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. m) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. l) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že tak ako to uviedla aj sama žalobkyňa výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok, takže najskôr z každej splátky sa najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, avšak postupom času, ku koncu splácania je to opačne, o ktorej skutočnosti by, podľa okresného súdu, mal byť spotrebiteľ informovaný, ktorú informáciu tak spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky a ktorú informovanosť nie je možné nahradiť právom spotrebiteľa požadovať od veriteľa amortizačnú tabuľku, pretože tá, ako to podotkla aj žalobkyňa už reaguje na spotrebiteľom realizované platby a vyjadruje tak aktuálnu situáciu v zložení jednotlivých splátok.

Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že úverová zmluva z 05.09.2016 neobsahuje náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), g), i), k) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe tejto úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, v ktorej časti (úrokov a poplatkov) okresný súd žalobu zamietol, a z ktorého dôvodu bolo bez právneho významu zaoberať sa otázkou nároku na zmluvný úrok aj po zosplatnení úveru a taktiež v tomto smere ustálenia záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je irelevantnou námietka žalovanej, že žalobkyňa v čase uzavretia úverovej zmluvy nedostatočne skúmala jej bonitu, pretože okresný súd mal za to, že žalobkyňa túto povinnosť splnila a aj sama žalovaná musí niesť zodpovednosť za pravdivosť a úplnosť ňou poskytnutých informácií o svojej bonite.

Po ustálení záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanej na základe úverovej zmluvy z 05.09.2016 bolo úlohou okresného súdu vysporiadať sa so žalovanou vznesenou námietkou nezákonnosti žalobkyňou učeného zosplatnenia úveru podľa cit. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, ktorú námietku žalovaná odôvodnila jednako tým, že podľa nej toto zosplatnenie nebolo zákonným pretože, jej nebola doručená ani výzva žalobkyne pred zosplatnením a ani samotné oznámenie o zosplatnení úveru a jednako túto námietku žalovaná odôvodnila aj tým, že v čase vyhotovenia výzvy žalobkyne z 28.01.2019 pred zosplatnením, žalovaná ešte nebola v omeškaní s niektorou zo splátok úveru po dobu viac ako tri mesiace, tak ako to vyžaduje dikcia cit. § 53 ods. 9 OZ. V tejto súvislosti mal okresný súd za nedôvodnú námietku žalovanej o nedoručení jej do dispozičnej sféry výzvy a oznámenia žalobkyne vo veci zosplatnenia úveru, pretože vykonaným dokazovaním (žalobkyňou predložené doručky na

čl. 98 a 99 spisu) bolo preukázané, že tieto zásielky adresované žalovanej boli žalobkyňou podané na poštovú prepravu a boli na pošte aj uložené na vyzdvihnutie, avšak žalovaná si ich v tejto úložnej lehote nevyzdvihla, a okrem toho, podľa okresného súdu, bolo a je predovšetkým povinnosťou žalovanej, aby v prípade, že sa bude dlhšiu dobu zdržiavať mimo adresy svojho bydliska, aby si zabezpečila buď preberanie pošty prostredníctvom inej osoby, alebo aby si nechala poštu preposielať na aktuálnu adresu pobytu, prípadne aby si túto adresu zmenila, čo však žalovaná na ochranu svojich práv (právo svedčí bdelym) v tomto prípade neučinila. Dôvodným sa však javí byť druhé odôvodnenie námietky žalovanej o nezákonnom zosplatnení úveru, keďže z prehľadu splátok a úhrad vystaveného žalobkyňou (čl. 32 spisu) vyplýva, že žalovaná naposledy pred zosplatnením úveru zaplatila splátku v dohodnutej sume 163,34 Eur dňa 27.08.2018, pričom v 09/2018 zaplatila 10,15 Eur; v 10/2018 zaplatila 1,10 Eur; v 11/2018 zaplatila 25,93 Eur a 06.12.2018 zaplatila 26,09 Eur + 07.12.2018 zaplatila ešte 426,75 Eur, čo bola aj posledná žalovanou zaplatená splátka. Z uvedeného je zrejším, že za obdobie od 09/2018 do 12/2018 (4 splátky) pri zmluvne dohodnutej splátke 163,34 Eur mala žalovaná zaplatiť 653,36 Eur (163,34 x 4), avšak za toto obdobie zaplatila celkovo iba 490,02 Eur (10,15 + 1,10 + 25,93 + 26,09 + 426,75), čo je suma pokrývajúca 3 zmluvne dohodnuté splátky po 163,34 Eur (490,02 : 163,34), t.j. táto žalovanou zaplatená suma pokrývala zmluvne dohodnuté splátky za mesiace 09/2018 – 11/2018 a splátka s ktorou sa žalovaná dostala do omeškania, tak bola splátka splatná 27.12.2018, od splatnosti ktorej do 28.01.2019, kedy žalobkyňa výzvou upozorňovala žalovanú na viac ako jej trojmesačné omeškanie, ešte 3 mesačná zákonná lehota podľa cit. § 53 ods. 9 OZ na účinné zosplatnenie uplynúť nemohla.

Okrem toho okresný súd skúmal otázku zákonnosti zosplatnenia úveru žalobkyňou aj z hľadiska dodržania zákonného imperatívu vyjadreného v cit. § 565 OZ, v ktorom ustanovení zákonodarcu zakotvil imperatív, podľa ktorého k zosplatneniu úveru s jeho zamýšľaným právnym dôsledkom spočívajúcim v možnosti veriteľa žiadať od dlžníka zaplataenie svojej pohľadávky v celu (naraz) aj napriek pôvodnej dohode o možnosti jej splácania v splátkach, môže dôjsť iba za predpokladu, že využitie tohto inštitútu zosplatnenia bolo medzi stranami (veriteľom a dlžníkom) „dohodnuté“. V uvedenom smere, keďže „dohoda“ o ktorej pojednáva cit. § 565 OZ je nepochybne dvojstranným právnym úkonom tak, ako aj akákoľvek iná dohoda, t.j. na jej uzavretie sa vyžaduje výslovný súhlas oboch zmluvných strán a nie iba prehlásenie jednej zmluvnej strany (napr. vo VOP alebo v OP) bez verifikácie napr. podpisom (signom) tohto prehlásenia aj druhou zmluvnou stranou, má okresný súd za to, že na účinné uzavretie takejto dohody aj v tomto prípade, by táto musela byť uvedená buď bezprostredne v úverovej zmluve z 05.09.2016, ktorá je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, t.j. žalobkyňou aj žalovanou, alebo by musela byť uzavretá v inom dokumente taktiež signovanom oboma sporovými stranami na znak ich nespochybniteľného a preukazného súhlasu s touto dohodou, takže v tomto smere, podľa okresného súdu nepostačuje, aby možnosť aplikácie inštitútu zosplatnenia v zmluvnom vzťahu bola uvedená iba napr. vo VOP alebo v OP, ktoré sú iba jednostranným prehlásením veriteľa, bez možnosti druhej zmluvnej strany, t.j. dlžníka sa k možnosti využitia tohto inštitútu vyjadriť, napr. jeho podpisom na VOP alebo OP. Navyše, okrem toho, že každá dohoda je dvojstranný právny úkon, t.j. prejav vôle dvoch zmluvných strán viažuci na seba právne účinky, ktorý prejav vôle by mal byť v tom ktorom jednotlivom prípade kvalitatívne identickým od oboch zmluvných strán (t.j. obidve sporové strany by mali svoj súhlas vyjadriť identicky napr. podpisom, pozn.), musí byť pre jej platnosť táto dohoda uzavretá slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 OZ). Podľa okresného súdu požiadavke určitého a zrozumiteľného uzavretia „dohody“ o možnosti využitia inštitútu zosplatnenia podľa cit. § 565 OZ nezodpovedá len prípadná zmienka o možnosti využitia tohto inštitútu veriteľom napr. vo VOP alebo v OP bez toho, aby spotrebiteľ (dlžník) túto možnosť aj verifikoval napr. svojím podpisom, pretože aj prípadné oboznámenie sa so znením VOP spotrebiteľom ešte neznamená, že dlžník s využitím tohto inštitútu aj súhlasí, t.j. že ohľadom jeho využitia sa s veriteľom „dohodol“, ak je tento navyše tento inštitút veriteľom iba „vpašovaný“ medzi ostatné prehlásenia VOP alebo OP veriteľa, na ktoré je zo zákona veriteľ oprávnený a na ktoré sa nevyžaduje, tak ako je tomu v prípade zosplatnenia, dohoda (zhoda). Preto je podľa okresného súdu síce možné súhlasiť s tým, že VOP alebo OP veriteľa, zavazujú dlžníka aj keď ich nepodpísal, avšak iba potiaľ, pokiaľ sa tieto VOP alebo OP týkajú prehlásení ku ktorým je jednostranne veriteľ oprávnený, t.j. k platnosti ktorých sa nevyžaduje „dohoda“, t.j. slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle obidvoch zmluvných strán.

Okrem uvedeného okresný súd podotýka, že už z označenia VOP - „všeobecné“ vyplýva, že ide o všeobecne platné obchodné podmienky, t.j. platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov, a teda takéto prehlásenie vo VOP alebo v OP nemožno mať za individuálne dojednané medzi bankou a klientom (spotrebiteľom) v zmysle požiadavky cit. § 53 ods. 2 OZ v spojení s cit. § 565 OZ. OP sú bankou

(žalobkyňou) dopredu pripravené pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovanej akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah.

V danom prípade okresný súd zistil, že úverová zmluva z 05.09.2016 neobsahuje dohodu žalobkyne (veriteľa) a žalovanej (dlžníka), ktorá by žalobkyňu oprávňovala vyhlásiť okamžitú splatnosť celého dlhu (t.j. dlh „zosplatiť“) a zmluvné strany v tomto smere neuzavreli ani žiadnu inú dohodu predpokladanú cit. § 565 OZ, pričom ako už bol okresný súd uviedol vyššie, v tomto smere by na platné uzavretie takejto „dohody“ nepostačovalo iba jednostranné prehlásenie žalobkyne (veriteľa) vo VOP či v OP, ktoré by bolo iba jednostranným právnym úkonom a nie dohodou vyžadovanou cit. § 565 OZ. Okrem toho okresný súd, len nad rámec poukazuje aj na neurčitosť zmluvného dojednaní v bode 1., podbode 1.1. úverovej zmluvy z 05.09.2016, v ktorom je iba všeobecne konštatované, že žalobkyňa (banka) poskytne žalovanej peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto úverovej zmluve, v OP a vo VOP, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, avšak pre právnu istotu dlžníka (spotrebiteľa) bez konkretizácie o OP prípadne VOP v akom účinnom znení (k akému dátumu) by sa konkrétne malo jednať a ešte navyš, žiadne VOP ani OP žalobkyne neboli s úverovou zmluvou z 05.09.2016 ani technicky spojené v jeden celok, z ktorého by žalovaná mohla usudzovať, že sa jedná o jeden nedielný celok dojednaní.

Vzhľadom na uvedené okresný súd uzavrel, že kvôli absencii uzavretia dohody medzi žalobkyňou a žalovanou o možnosti využitia inštitútu zosplatenia úveru žalobkyňou, v zmysle zákonného imperatívu vyjadreného v cit. § 565 OZ, tak ani nemohlo dôjsť k účinnému zosplateniu celého úveru z úverovej zmluvy z 05.09.2016, takže splatnosť jednotlivých splátok sa tak nezmenila a tieto zostali splatnými tak, ako to bolo pôvodne dohodnuté v tejto úverovej zmluve, t.j. úver mal byť splatený celkovo v 96-ich anuitných splátkach splatných vždy k 27. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou k 27.09.2016 a poslednou splátkou splatnou 27.08.2024. Vzhľadom na uvedené sa tak ku dňu rozhodovania okresného súdu z celkovo 96 splátok úveru stalo splatných iba 60 splátok (4 splátky od 09/2016 do 12/2016; po 12 splátok za roky 2017, 2018, 2019 a 2020 a 8 splátok od 01/2021 do 08/2021).

Keďže okresný súd mal za to, že k platnému zosplateniu úveru nedošlo a úver bol žalovanej poskytnutý reálne v sume 11 400,- Eur (12 000 – 600, t.j. poplatok za poskytnutie úveru 600,- Eur súd nezapočítal do výšky poskytnutého úveru, keďže jeho dojednanie je neplatným dojednaním a žalovaná ho v zmysle úverovej zmluvy musela zaplatiť), ktorý úver mala žalovaná splácať v počte splátok 96, tak pri posúdení úveru ako bezúročného a bez poplatkov, by mesačná splátka istiny úveru mala byť 118,75 Eur (11 400 : 96 splátok) a keďže žalovaná splatila už sumu 4 410,18 Eur, to znamená že zaplatila už celých 37 splatných splátok v sume po 118,75 Eur (37 splátok x 118,75 = 4 393,75 Eur) a z 38-ej splatnej splátky zaplatila iba časť v sume 16,43 Eur (4 410,18 – 4 393,75), t.j. s 38 splátkou, ktorá bola splatnou 27.10.2019 je žalovaná v omeškaní so sumou 102,32 Eur (118,75 – 16,43), pričom v poradí 39. – 60. splatné splátky (t.j. zvyšných 22 splátok splatných ku dňu rozhodnutia okresného súdu, pre ktorý je záväzný skutkový stav ku dňu rozhodovania, pozn.) ku dňu vyhlásenia rozsudku, v sume istiny každá po 118,75 Eur boli splatné k 27. dňu v tom ktorom mesiaci. Z uvedeného vyplýva, že do vyhlásenia rozsudku zo 60 splatných splátok úveru, je žalovaná na istine, t.j. po zohľadnení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a po zohľadnení toho čo žalovaná už zaplatila, v omeškaní so zaplatením sumy 2 714,82 Eur [102,32 + (22 x 118,75)], k úhrade ktorej okresný súd žalovanú zaviazal, tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia a vo zvyšnej časti zaplatenia istiny úveru rozvrhutej do doposiaľ nesplatených 36 splátok úveru, vo vzťahu ku ktorým bola žaloba podaná predčasne, ako aj vo vzťahu k zaplateniu úrokov a poplatkov, okresný súd žalobu zamietol. Tým, že okresný súd priznal žalobkyni nárok na, do jeho rozhodnutia splatné splátky istiny úveru, okresný súd nerozhodol ultra petitem, t.j. nerozhodol v rozpore so žalobnou žiadosťou žalobkyne, ktorej žiadosť zahŕňala aj tieto priznané splatné splátky, tj. okresný súd žalobe v tejto časti splatných splátok úveru vyhovel a vo zvyšnej časti tento nárok prevyšujúci žalobu zamietol.

Podľa prvej vety § 517 odsek 1 OZ „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

Podľa § 517 odsek 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka „Výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému úroku z omeškania má okresný súd za to, že žalovaná sa so zaplatením jednotlivých, do vyhlásenia rozsudku splatných splátok istiny úveru (jedna splatná splátka nesplatená čiastočne a 22 splatných splátok nezaplatených vôbec), dostala do omeškania, preto jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania a to podľa v rozhodnom čase omeškania účinných právnych predpisov vo výške 5 % zo sumy istiny každej jednej nezaplatennej, omeškanej a splatnej splátky osve a v zmysle cit. § 563 OZ počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej ktorej omeškanej splátky, tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

Podľa § 232 ods. 2 až 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“): „Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.“

Vzhľadom na príjmové a výdavkové pomery žalovanej, ktorá podľa predloženého potvrdenia má síce príjem z činnosti opatrovateľky v sume 1 155,- Eur a podľa lustra Sociálnej poisťovne je poberateľkou invalidného dôchodku v sume 171,80 Eur, avšak podľa žalovanou predloženého výpisu z účtu na ktorý je jej poukazovaný uvedený príjem a z ktorého žalovaná realizuje bezhotovostné platby na úhradu svojich záväzkov je zrejмым, že na splatenie iných úverov v Prvej stavenej sporiteľni poukazuje splátky v celkovej sume 746,97 Eur mesačne (splátky - 264,51 Eur; 169,53 Eur; 142,93 Eur; 100,- Eur a 70,- Eur), pričom ďalšími výdavkami žalovanej je suma cca 200,- Eur za byt a suma 200,- Eur na odvody, ktoré si žalovaná platí v Rakúsku, so zohľadnením potreby zabezpečenia aj iných základných životných potrieb žalovanej (strava, cestovné, ošatenie a pod.), ako aj so zohľadnením, že ohľadom zvyšných 36 splátok tohto úveru, ktoré ku dňu rozhodnutia okresného súdu neboli ešte splatnými a ich paltnosť končí až 27.08.2024, platí pre žalovanú naďalej povinnosť splácať ich v zmluvne dohodnutej sume po 163,34 Eur mesačne, mal okresný súd za dôvodné povoliť žalovanej splácanie jej dlhu voči žalobkyni na splatenie do tej doby už splatných splátok, v pre ňu primeraných splátkach vo výške po 100,- Eur mesačne so splatnosťou do 25. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý priznaný dlh. Na ochranu žalobkyne slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovanej s plnením čo i len jednej splátky, pričom treba mať stále na zreteli, že predmetný úver tak žalovaná bude splácať v dvoch režimoch a to v režime uhrádzania sumy dlžných už do rozhodnutia okresného súdu zročných splátok v sume po 100,- Eur mesačne a súčasne v zmluvne (rozumej v úverovej zmluve) dohodnutom režime splácania splátok, ktoré ku dňu rozhodnutia okresného súdu ešte neboli splatnými a to sumou pod 163,34 Eur mesačne, takže na splatenie tohto úveru, ktorého splatnosť končí 27.08.2024 bude žalovaná platiť celkovo sumu 263,34 Eur mesačne, a to minimálne do doby splatenia sumy dlžných splátok, priznanej žalobkyni týmto rozsudkom.

Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP. Žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala zaplatenia sumy 9 257,75 Eur, pričom úspech mala v časti o zaplatenie 2 714,82 Eur, t.j. úspech mala v rozsahu 29,32 % a neúspech v rozsahu 70,68 %, pričom rozsahu neúspechu žalobkyne zodpovedá úspech žalovanej a naopak. V zmysle § 255 ods. 2 CSP tak v konaní pomerne úspešnejšia žalovaná má voči pomerne neúspešnejšej žalobkyni nárok na pomernú náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 41,36 % (70,68 % - 29,32 %). O samotnej výške trov konania okresný súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo

ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.